

25ste VERGADERING. — 26 JUNI 1903.

## Regeling van werkzaamheden.

De **Voorzitter**: Thans wensch ik de vergadering te verdagen tot nadere bijeenroeping.

De heer **Reekers**: Mijnheer de Voorzitter! Door u is medegedeeld, dat het uw voornemen is de vergadering tot nadere bijeenroeping te verdagen. Het is voor de leden der Kamer echter zeer gewenscht te weten wanneer die bijeenroeping ongeveer zal zijn.

Ik hoop dat u mijn vraag niet euvel zal duiden, of u dit thans reeds zoudt kunnen mededeelen.

De **Voorzitter**: Ik kan den geachten spreker mededeelen, dat, voor zoover het thans is na te gaan, het mijn voornemen is de Kamer bijeen te roepen zoo spoedig mogelijk na de afdoening van het wetsontwerp betreffende den suikeraccijns door de Tweede Kamer, ten einde dit wetsontwerp in de afdeelingen te doen onderzoeken. Daarna zal de Kamer uit elkander gaan, om ten slotte nogmaals bijeen te komen tot de openbare behandeling van dat wetsontwerp.

De heer **Reekers**: Mijnheer de Voorzitter! Uw antwoord geeft mij aanleiding met de meeste bescheidenheid u te verzoeken alsnog met aandacht na te gaan, of het niet mogelijk zal zijn alles in één bijeenkomst af te doen.

Werden wij bijv. des Maandags te half twee uren bijeengeroepen, in plaats van des avonds, dan zouden de wetsontwerpen die een beslissing eischen vóór onze bijeenkomst in September, en ik denk hier met name aan de Suikerwet, dadelijk in de afdeelingen kunnen onderzocht worden, en zou reeds vóór of op Vrijdag de schriftelijke behandeling daarvan kunnen afgelopen zijn. Er zal in die week toch nog wel genoeg voor ons te doen zijn, zoowel in de sectiën als voor de openbare beraadslaging.

Blijft er ook een enkele vrije dag tusschenbeide, dan zal ieder van de leden dien kunnen besteden op de voor hem aangenaamste of nuttigste wijze.

Het is, dunkt mij, de vraag of dit niet de voorkeur verdient boven twee afzonderlijke bijeenkomsten, vooral voor verafwonende leden, die dan tweemaal de reis zouden moeten maken.

De **Voorzitter**: Ik behoef den geachten spreker wel niet te zeggen, dat het mij thans niet mogelijk is in deze een definitief besluit te nemen. Dit hangt af van overleg met de Centrale Commissie en met de Regeering, in hoever deze er bezwaar in ziet een eventueel Voorloopig Verslag in zeer korten tijd te beantwoorden.

Wat ik echter den geachten afgevaardigde wel kan zeggen is, dat de Centrale Afdeeling waarschijnlijk gaarne rekening zal houden met den wensch, thans door hem te kennen gegeven.

De vergadering gaat tot nadere bijeenroeping uiteen.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS  
over de ontwerpen van wet tot:

1°. naturalisatie van A. I. KNIF en tien anderen (163);

2°. naturalisatie van J. TATTERSALL en vijf anderen (151);

3°. bekrachtiging van eene door den Staat met de Bouwgrondmaatschappij „Laakkwartier”, te 's Gravenhage, gesloten overeenkomst, in zake verkoop en koop van den voormaligen zuidwestelijken berm met bermstoot van den Rijksweg der Iste klasse n°. 4, van 's Gravenhage naar de Hoornbrug, tusschen de brug genaamd de Galgheul over de Laakmolenstoot en de brug genaamd de Broeksloothul (176);

4°. verklaring van het algemeen nut der onteigening ten behoeve van een spoorweg van Dinxperlo naar Varsseveld (162);

5°. verklaring van het algemeen nut der onteigening ten behoeve van de uitbreiding van het station Oss (161);

6°. verklaring van het algemeen nut der onteigening ten behoeve van een spoorweg van Egmond aan Zee over Alkmaar naar Bergen (149).

Tegen deze wetsontwerpen bestond geen bezwaar.

Vastgesteld 24 Juni 1903.

VAN VELZEN.

NIJSINGH.

SICKENGA.

VAN DER DOES DE WILLEBOIS.

REEKERS.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS  
over het ontwerp van wet tot wijziging van hoofdstuk V  
der Staatsbegrooting voor het dienstjaar 1902. (124)

Het onderzoek van dit ontwerp van wet, speciaal van de voorgestelde verhooging van art. 73f van het hoofdstuk, gaf in een tweetal afdeelingen aanleiding tot de opmerking, dat in verband ook met de dienstregeling der spoorwegen, de keuze van Zwolle als verblijfplaats voor alle inspecteurs voor de noordelijke provinciën zeer lastig voor die provinciën genoemd moest worden. De meening werd uitgesproken, dat, wanneer meer gelijksoortige inspecteurs aanwezig zijn, of wanneer een inspecteur uit dezelfde categorie van wetenschappelijke personen is gekozen als de hoofdinspecteur, verschillende standplaatsen behoorden te worden aangewezen.

Aldus vastgesteld 25 Juni 1903.

VAN VELZEN.

NIJSINGH.

SICKENGA.

VAN DER DOES DE WILLEBOIS.

REEKERS.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS  
over het ontwerp van wet tot bekrachtiging van den  
onderhandschen verkoop van een stuk voormaligen  
vestinggrond te Breda aan de R. K. Parochie van de  
H. Barbara te Breda. (148)

Het onderzoek van dit ontwerp van wet gaf in een der afdeelingen aanleiding tot de volgende opmerkingen.

Tegen den verkoop van den in het ontwerp bedoelden domeingrond en de daaraan te geven bestemming bestond geen bezwaar. Men meende evenwel deze zaak niet te mogen laten voorbijgaan zonder eenige bedenkingen te maken tegen de redactie van artikel 1 der overeenkomst, welke men gaarne nader wilde zien opgehelderd.

Volgens de Memorie van Toelichting heeft de bisschop van Breda het hierbedoelde terrein in koop gevraagd voor den bouw van een Roomsche-Katholieke kerk, waaraan naar wordt medegedeeld aan deze zijde der gemeente Breda groote behoefte bestaat. Men was van oordeel, dat deze omstandigheid voldoende zekerheid moet geven, dat wanneer eens de overdracht van den grond heeft plaats gehad, de bouw van de kerk niet zal uitblijven. En terwijl de Staat als verkooper van bouwgrond er geen belang bij schijnt te hebben, dat die kerk gebouwd wordt, wordt het nog minder duidelijk, waarom de Staat het uitsluitend belang van den koper meende te moeten verzekeren door eene erfdienstbaarheid, als in genoemd artikel 1 aangegeven, op